

прѣзъ Дунава. Излѣзоха на дѣсния брѣгъ между градоветъ Рахово и Ломъ Паланка, отвориха знаме Свобода или смъртъ, и отидоха на помощ на своитѣ възстанали братя българи, които отдавна се борятъ съ своитѣ петъ вѣковни тирани за своята човѣшка свобода и народни права. Тѣ вѣрватъ, че европейскитѣ образовани народи и правителства ще да имъ подадатъ братска рѣка“.

Едно необикновено движение се забѣлѣжило между мирнитѣ „търговци“, когато параходътъ се откъсналъ отъ скелето на Бекетъ и потеглилъ нагорѣ.

„Щабътъ“ приложилъ дефинитивното рѣшение — въ единъ мигъ да се вѣоружи четата и да тури подъ своя воля движението на парахода.

— На оржие! извикалъ поетътъ.

Сандѣцитѣ взели да пращатъ.

„Радецки“ билъ заробенъ.

Пѣсенята на Ив. Вазова „Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува“ и пр. прѣдава напълно — макаръ не тъй художествено — историческия фактъ, както и героичната борба между поетътъ-воевода и благородниятъ капитанинъ на австрийския параходъ. Ботйовъ ималъ всичкитѣ основания да бѣде строгъ: на 1867. капитанинътъ на другъ австрийски параходъ, „Германия“, бѣше прѣдалъ на турската полиция въ Русчукъ Цвѣтко Павловъ и Никола Войводовъ, които бѣха трѣгнали сжщо така да се биятъ съ враговетъ на своя народъ. Въ минутата, когато Енглендеръ билъ обявенъ плѣненъ, а „Радецки“ заробенъ, Ботйовъ припомнилъ капитану случката отъ 1867. лѣто, заявилъ му, че той ще отмъсти за това гнусно прѣдателство, ако Енглендеръ опорствува и не тури движението на парахода въ пълна услуга на четата —:

„Тукъ се слуша мойта воля

Азъ съмъ капитанъ —